

werff. Eveneens de uit Hongarije uitgeweken prof. dr. G. von Antal, die spoedig in het bestuur werd opgenomen en, toen hij boven de Kring woonde, enige jaren zelfs het secretariaat waarnam.

In 1921 trad o.a. mej. E. C. Knappert op, het volgend jaar prof. dr. Ph. Kohnstamm en Käthe Kruse uit Berlijn. Belangrijke tentoonstellingen vonden plaats: van het werk van Jan Mankes en Theo van Hoytema; houtgravures van Frans Masereel; etsen van Marius Bauer en Frank Brangwijn; tekeningen van W. O. J. Nieuwenkamp, beeldhouwwerk van John Raedeker; etsen van A. Ph. Derksen van Angeren.

Enigszins te begrijpen was het wel, dat wanneer de Rotterdamse Kring tentoonstellingen hield, zij 't op kleine schaal, dit niet welgevallig was aan de Rotterdamsche Kunstkring, die al zoveel langer bestond (sinds 1893). Bovendien vond men ginds, dat de namen te veel op elkaar geleken ⁴). Nochtans werd een vreedzaam naast elkaar bestaan ernstig nagestreefd, waar trouwens de doelstelling zo geheel verschillend was.

Maar was de Rotterdamsche Kring niet wat al te veelzijdig? En werd hij daardoor in zijn voorlichting niet verwarrend voor zijn leden? Een bezwaar, dat Granpré Molière wel eens naar voren bracht. Aan de andere kant achtte men toch alles wat ernstig (of vrolijk) maar in ieder geval waardevol was, waard om benaderd te worden.

Toen in december 1923 de Rotterdamsche Kring 10 jaar bestond, verscheen een vlugschrift, waarin de voorzitter, mr. Rudolf Mees, in een terugblik o.a. zei:

„Wat het bestuur heeft gedaan voor de Kring, de Kring voor de leden, de leden voor elkaar, dat alles is niet in cijfers uit te drukken. Het kan haast wel niet anders of sommigen hebben vrijwat, anderen niets, en verschillenden „wel wat” aan de Kring gehad. Het ledental dat, de ongunst der tijden ten spijt, toch steeds eerder toegenomen is dan gedaald, spoort in ieder geval aan tot voortgaan. Maar frisheid blijkt een levenseis en voortgaan „op de ingeslagen weg” is in de strikte zin van het woord zeker verkeerd. Het parool is: Telkens weer eens een andere vorm proberen, telkens aanvoelen op welke wijze de behoeften, die soms duidelijk bestaan, kunnen worden bevredigd.”

En in zijn feestrede op die 18de december 1923, waarbij ook burgemeester Wytema en mevrouw aanwezig waren, memoreerde